

EVA

Eva van Dorst-Smit (42) vertrok in 2011 met haar man Maarten en hun kinderen Phileine en Berend naar hartje Frankrijk. Drie jaar later kochten ze daar een oude wijnboerderij in Saint Georges sur Cher. Hier runnen ze een reclamebureau, vakantiehuis en meubelatelier, waar ze Franse brocante restaureren voor verkoop. Elke maand geeft Eva ons een kijkje in haar leven.

28 seconden

“Wat wil je op je brood?” roep ik naar Berend die naast onze Beagle-pup op zijn iPad zit. “Pindakaas!” Bijna zeven jaar Frankrijk, maar qua broodbeleg is er weinig veranderd. Pindakaas, hagelslag, appelstroop... Ons keukenkastje staat er vol mee. Naast de lekkere stinkende Franse kaasjes, die je dus niet in de koelkast mag bewaren. Een beetje Nederland en Frankrijk op één plankje. Die oer-Hollandse pindakaas smeert ik alleen niet op een volkorenboterham. Nee, ik trek gehaast een keihard bevroren stokbrood uit de vriezer en piep die exact in 28 seconden op in de magnetron. Let op, 28 seconden, anders is het echt een stok-brood. Laat de Fransen dit trouwens maar niet horen. Die rijden door weer en wind naar de bakker voor hun versgebakken ‘pain’. Hoe oud de madame of monsieur ook is, dat stokbrood wordt gehaald. Rond 11.50 uur lopen ze allemaal, met tientallen kraakverse stokbroden onder hun oksels of in rieten manden, de bakker uit. Op weg naar de warme maaltijd, waarvoor ze minstens twee uur uittrekken. Nee, dan zijn wij nog steeds die calvinistische Hollanders die snel een broodje naar binnen proppen en het stokbrood zelfs oppiepen.

Onze kinderen zijn net als de inhoud op het plankje van onze keukenkast. Veel van wat ze kenmerkt, is Nederlands. Maar ze ‘ruiken’ ook een beetje Frans. Dat laatste geven ze absoluut niet toe. Vraag ik op de man af: voel je je Nederlander of Fransoos, dan antwoorden ze uit volle borst: Nederlands! Terwijl onze kleinste smurf

slechts tweeënhalf was toen hij Nederland verliet. Zal het de Nederlandse televisie zijn waarnaar we nog steeds kijken? Of de moedertaal die we bewust intact houden? Dat we Sinterklaas vieren en geen Père Noël? Misschien is het onze werkhouding? Maarten en ik buffelen ‘s middags gewoon door in ons meubelatelier, gewapend met een kop koffie, soms een broodje en altijd met een kwast of schuurmachine. Geen wijntje en pauze voor ons. Als God in Frankrijk noemen ze dat toch?

In onze keukenkast staan de hagelslag en pindakaas naast lekkere, stinkende kaasjes. Nederland en Frankrijk op één plankje dus...

Maar... het Frans sluipt er langzaam in. Bij onze dochter is het een klein Frans accent. Met schattige tuitlipjes probeert ze die harde keelklanken uit te spreken. Het klinkt charmant. En Berend vertelt rustig dat hij morgen lego gaat ‘echangeren’ met zijn vriendje. ‘Ruilen bedoel je? ‘Ja, dan ga ik dit poppetje remplaceren door dat Ninja-poppetje’. Probeer je gezicht dan maar eens in de plooi

te houden. We lachen ons kapot als ze na schooltijd iedereen nog even kusjes geven. Ouders, kinderen, grootmoeders; ze gaan ze allemaal af. Op elke wang één kus. Riekend naar knoflook vraag ik wat ze vandaag op het schoolmenu hadden staan. Altijd vier gangen: voor- en hoofdgerecht, gevolgd door kaasplank en toetje. Die boeven eten beter dan ik! Dan hoor ik standaard het verzoek: “Mag ik straks gewoon een boterham? Ik wil niet wéér warm eten, mama.” Dus loop ik weer naar mijn vriezer, trek een hard stokbrood uit de lade en piep, piep: 28 seconden. “Met pindakaas, schat?”